

Hirdetések

1. Ma a katolikus iskolák javára van gyűjtés.
2. **Jegyeskurzust** tartunk szerda este 6-kor a *plébánián* azok számára, akik ebben az évben szeretnének szentségi házasságot kötni.
3. Csütörtökön *Boldog Meszlényi Zoltán* vértanú püspökre emlékezünk.
4. Péntek, március 5-e *elsőpéntek*. **Szentmisét reggel 7-kor és este 6-kor** mutatunk be a Templomban. A nap folyamán az atyák meglátogatják a betegeket.

Ugyanezen a napon **keresztutat** járunk **este fél 6-tól** a *Templomban*.

5. Szombat, március 6-a *elsőszombat*. **Fél 6-tól** közös **rózsafüzérezés** lesz a *Templomban* a Rózsafüzér Társulat tagjainak vezetésével. Ugyanebben az időszámban gyónási lehetőséget is biztosítunk a híveknek

-----
Négy szerzetes ül a szobában: egy bencés, ferences, egy domonkos és egy jezsuita. Mondják az esti zsolozsmát, amikor a szobában hirtelen kialszik a lámpa. Mi történik? A bencés folytatja az imát, ő ugyanis fejből tudja a szöveget. A domonkos prédikálni kezd a sötétség és a világosság misztériumáról. „Testvéreim, ragadjuk meg a lehetőséget, és elmélkedjünk arról, mi mindent köszönhetünk Fény nővérünknek” – mondja a ferences. Aztán egyszerre ismét világosság lesz. A jezsuita ugyanis közben kicserélte a biztosítékot.

Hivatali idő: hétfőtől csütörtökig 9-13 óra között, pénteken 13-17 óra között.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI
KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2021. február 28. XIV. évf. 9. szám

CEGLÉD RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

Cím: 2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. Tel: +36-53-311-144

Számlaszám: BB 10103812-08250137-00000000

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

NAGYBÖJT 2. VASÁRNAP

A válaszos zsoltár válasza: *Az Úr színe előtt járok, * az élők földjén.*

A német származású Hans Buob atya írta le azt az élményét, hogy egyszer egy mélyen hívő házaspár kérte, hogy beszélhessenek vele. Az asszonynak lelki problémái voltak, amikkel kezelésre is járt, de nem jutott túl az elakadásain. Az atya próbálta visszautasítani őket, arra hivatkozva, hogy nem szakember, de ők mégis ragaszkodtak a találkozó létrejöttéhez. Leültek tehát beszélgetni, és Hans atya, miközben hallgatta az asszonyt, magában fohászkodott: „Uram, nekem itt nincs mit mondanom, semmit sem tudok. Ha Te nem adsz ajkamra szót, hazaküldöm őket. Mit mondjak hát?” Miután a nő felvázolta a helyzetét, Hans atya felvetette, hogy imádkozhatnának együtt röviden. Az ima végén a feleség megszólalt: „Úgy érzem, most gyónnom kellene.” Majd azt követően újra imádkoztak hármasan. A feleség azzal búcsúzott az atyától, hogy „ez az este többet nyújtott nekem, mint az egész féléves gyógykezelés”. Hans atya azóta se tudja, mi érintette meg ennyire az illetőt. Ebből az esetből azt a következtetést vont le, hogy amikor teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak, akkor Ő cselekszik a mi szavaink által, maga van jelen a szavainkban, és az embereket szíven találja. Az Istennel egyesült életen átsugároz az Ő jelenléte, és az Úr békéje átragad másokra is.

A mai evangélium Jézus színeváltozását beszéli el. A kiválasztott tanítványok szeme láttára Jézus emberségén keresztül átragyog isteni

természetének dicsősége. Az élményt követően, ahogy az apostolok aláereszkedtek a hegyről, talán az ő arcuk is ragyogott, mint Mózes arcának bőre, miután beszélt az Úrral (vö. Kiv 34,29). Miután megmerítkeztek Isten jelenlétében, ezt a jelenléte hordozták bármerre mentek. Egyik tanulsága ennek a mai evangéliumi szakasznak az lehet, hogy minél inkább törekszünk odaadni Istennek az életünket, annál inkább betölt minket is az Úr jelenléte, szeretete és öröme. Keresztényként meghívást kapunk a „színeváltozott” életre, azaz arra, hogy életünk Krisztus világosságát sugározza. Az Istennek adottságunk mértékében mi is megtapasztalhatjuk azt, amiről Hans atya írt, jelesül: hogy a másik ember a mi szavainkon keresztül a szerető Isten szavait ismeri fel, minket látva iránta lobban szeretetre, közelünkben az Ő jelenlétének tudata járja át őt.

Atyám, Reád bízom magam, tégy velem úgy, ahogy Neked tetszik, bármi legyen is, megköszönöm. Mindenre kész vagyok, mindent elfogadok. Csak akaratom teljesüljön bennem és minden teremtményedben, más vágyam nincs is, Istenem. Szívem egész melegével szeretlek Téged, és ez a szeretet készlet arra, hogy teljesen Neked adjam magam, mérték nélkül, határtalan bizalommal kezedbe helyezzem életem; mert hiszen Te vagy az én Atyám! (Foucauld atya)

Ferenc pápa üzenete 2021 nagyböjtjére (2. rész)

2. A remény, mint „élő víz”, mely lehetővé teszi utunk folytatását

A *samariai asszony*, akitől Jézus inni kér a kútnál, nem érti, amikor Jézus azt mondja, hogy „élő vizet” tudna neki adni (Jn 4,10). Először természetesen a hétköznapi vízre gondol, Jézus ellenben a Szentlelket érti rajta, akit bőségesen ad majd a húsvéti misztériumban, és aki belénk önti a reményt, mely nem csal meg. Jézus már akkor beszél a reményről, amikor szenvedését és halálát meghirdetve azt mondja, hogy „harmadnapra feltámad” (Mt 20,19). Jézus arról a jövőről beszél, melyet az Atya irgalma tárt elénk. Jézussal és neki köszönhetően remélni azt jelenti, hogy hisszük: a történelem nem zárul le hibáinkkal, erőszakos és igazságtalan tetteinkkel, a Szeretetet keresztre feszítő bűnnel. Azt jelenti, hogy átszúrt Szívéből az Atya bocsánatát merítjük.

A *mai, gondokkal teli időben*, amikor minden törekenynek és bizonytalannak tűnik, provokációnak tűnhet reményről beszélni. A nagyböjt azonban épp arra szolgál, hogy reméljünk, hogy tekintetünket újra Isten türelme felé fordítsuk, aki továbbra is gondját viseli teremtésének, jóllehet mi gyakran rosszul bántunk vele (vö. *Laudato si’ [Áldott légy]* enciklika, 32–33; 43–44). Ez a remény a kiengesztelődésre irányul, melyre szenvedélyesen buzdít bennünket Szent Pál: „Engesztelődjete ki Istennel” (2Kor 5,20). Azáltal, hogy a bűnbocsánat szentségében, amely megtérésünk útjának középpontjában áll, bocsánatot nyerünk, mi is bocsánatot adókká válunk: mivel mi magunk is kaptuk, továbbadhatjuk azt másoknak, ha képesek vagyunk a figyelmes párbeszédre és felkaroljuk a megsebzett embereket. Isten megbocsátása – a mi szavainkon és tetteinken keresztül is – lehetővé teszi, hogy a testvériség húsvétját éljük meg.

A nagyböjt folyamán figyeljünk jobban arra, hogy „biztató szakkal szóljunk, melyek bátorítanak, erőt adnak, vigasztalnak, előrelendítenek, és ne olyan szavakkal, amelyek megaláznak, elszomorítanak, bosszantanak és semmibe vesznek” (FT, 223). Ahhoz, hogy reményt önthessünk másokba, néha elég egyszerűen „kedves embernek lenni, aki félreteszi saját gondjait és teendőit annak érdekében, hogy figyelmet szenteljen, mosolyt ajándékozzon, biztató szót szóljon, teret adjon a meghallgatásra az általános közöny közepette” (uo. 224).

Az elmélyedésben és a csendes imádságban inspirációként és belső fényként kapjuk a reményt, amely megvilágítja küldetésünkkel kapcsolatos kihívásokat és döntéseket: íme, ezért olyan fontos, hogy elmélyülten imádkozzunk (vö. Mt 6,6), és találkozzunk – a rejtekben – a mi gyengéden szerető Atyánkkal.

A *nagyböjt reménnyel való megélése* annak átérzését jelenti, hogy Jézus Krisztusban tanúi vagyunk az új korszaknak, amikor Isten „újjáteremt mindent” (vö. Jel 21,1–6). Azt jelenti, hogy megkapjuk Krisztus reményét, aki életét adja a kereszten, és akit Isten harmadnapra feltámaszt, és hogy „mindig készen állunk arra, hogy bárkinek megfeleljünk, aki a [bennünk élő] remény indoklását kéri [tőlünk]” (1Pét 3,15).